

[Edel Saunte.]

Arvelovsforslaget, som er udarbejdet af kommissionen, har ikke løst dette problem, idet man har fastholdt den gamle ordning, at man ikke kan hensesidde i uskiftet bo med søreje. Jeg synes, det er værd at overveje, om man ikke kunne lave en ordning, der var betydelig bedre for ægtefællen end den, vi har i dag. Nu håber jeg, at det nordiske samarbejde virkelig kommer i gang, og at det skulle være muligt på relativt kort tid at opnå enighed, således at vi kan få alle problemerne frem.

Jeg skal slutte med at anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling. Det løser dog altid eet problem.

Lorentzen: Jeg er ikke slet så reformivrig som det ærede medlem fru Edel Saunte; ellers kunne jeg godt holde en længere tale om de problemer, der her drøftes. Jeg vil nøjes med at slå fast, at arvelovskommissionens udkast indeholder 113 paragraffer, og at det på mig virker ret behageligt og ikke meget anstrengende, at vi kun har tre paragraffer at beskæftige os med her. Det giver mig også håb om en længere levetid for den gamle, hæderkronede arveforordning af 1845, som jeg tvivler meget om at vor tid kan skrive bedre.

Motiveringen for, at lovforslaget ikke er blevet så omfangsrigt, som man vel nok oprindeligt havde tænkt og ønsket — i hvert fald tvivler jeg ikke om, at hvis den højtærede justitsminister havde båret en tidligere justitsministers navn, havde vi fået et lovforslag med 120 paragraffer og lidt til — har den højtærede justitsminister givet i den skriftlige fremsættelse af lovforslaget; det er hensynet til det nordiske samarbejde. Jeg kunne tænke mig, at det ikke ville have mødt nogen større modstand indenfor mit parti, om denne motivering var blevet udstrakt til også at omfatte de 3 paragraffer, der findes i det foreliggende lovforslag. I og for sig kunne motiveringen strengt taget lige så godt passe på disse ændringer som på mange af de andre.

Personligt tror jeg ikke, det vil lykkes at få en ensartet arvelovgivning for de nordiske lande. Thi man må ikke glemme, at når det drejer sig om arveret, der som bekendt hører til privatretten, selvom det er en selvstændig del af denne, befinder man sig

på et område, hvor nedarvet retsfølelse spiller en ganske afgørende rolle og går på tværs af politiske anskuelser, hvad der nødvendigvis må bundfælde sig i disse lovreglers formulering. Tror man f. eks., at nordmændene vil opgive deres odelsret eller mange andre specielle regler, de har indenfor arveretten i Norge? Jeg tror det ikke, men det vil tiden vise.

Det er naturligvis rigtigt, som det ærede medlem fru Edel Saunte sagde, at lovforslaget intet ændrer ved testationsretten, ved bestemmelserne om tvangsarv, hensesidde i uskiftet bo o. s. v., idet det alene berører slægtens ret til arv i tilfælde, hvor der ikke foreligger testamente. Sagt ganske kort afskærer lovforslaget 4. og 5. arveklasse fra at blive legale arvinger, d. v. s. arveladerens oldeforeldre og tipoldeforeldre og deres afkom. Dernæst tilsigter det en halvering af 3. arveklasse. Vort parti erkender, at der kan anføres gode grunde til at skyde oldeforeldre og tipoldeforeldre og deres afkom ud af den legale arveret; vi erkender, at slægtens sammenhold under de moderne forhold ikke har den styrke, som det havde i tidligere tid, og at det derfor er fuldt berettiget at lade de to klasser gå ud. Jeg ved naturligvis meget godt, at ifølge det lovforslag, den daværende justitsminister i samlingen 1946—47 fremsatte, bortfaldt kun 5. arveklasse, medens 4. arveklasse blev bevaret, men jeg lægger ikke afgørende vægt på, om begge disse arveklasser eller kun den ene bortfalder. Derimod er mit parti imod, at man deler 3. arveklasse. Lovforslaget går som bekendt ud på, at arveladerens bedsteforeldre, onkler og tanter skal arve, men derimod ikke fætre og kusiner, og det er vi noget betænkelige ved. Vi erkender naturligvis, at slægtskabsfølelsen formindskes, når bindeleddet, det ældre slægtled, bortfalder; når bedsteforeldre og onkler og tanter går bort, er det måske svært for fætre og kusiner at holde sammen. Men vi mener på den anden side, at der ikke mindst på landet endnu er en så naturlig tilknytning mellem fætre og kusiner, at det vil være overvejende betænkeligt at afskære dem fra at være legale arvinger. En kollega af mig påpegede for kort tid siden et tilfælde, hvor en fætter eller kusine, som havde formue, var ånds-svag. Den pågældende ville egentlig gerne